

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne starte med at tage afstand fra det udtryk, som hr. Helge Adam Møller brugte, nemlig at jeg havde angrebet. Nej, det har jeg ikke; jeg er bare måbende forundret over den opsig, det har vakt i Venstres og De Konservatives folketingsgrupper.

Men jeg vil indrømme, at det, jeg nu hørte fra talerstolen fra hr. Helge Adam Møllers side, godt kan få mig til at tabe ørerne. Det er fuldstændig korrekt, at den daværende justitsminister fremsatte et lovforslag, som var anderledes. Jeg sagde også udtrykkelig i min tale, at det i sin vedtagne form indebar disse ting. Hvis man skal høre efter, hvad det er, hr. Helge Adam Møller nu siger, så er det: Jamen at den konservative justitsminister fremsatte et forslag, som blev ændret undervejs, som Venstre og De Konservative stemte for, og hvor justitsministeren selv stillede de ændringsforslag, der ændrede forslaget, rører ikke ved det. Venstre og De Konservative har lov til at gå tilbage og sige: Jamen vores oprindelige udspil var sådan og sådan.

Jeg ved ikke, om det er den måde, hr. Helge Adam Møller er vant til at lave forlig på. Det er ikke den måde, jeg er vant til at lave forlig på, og jeg har indgået mange forlig, også på udlændingeområdet, og jeg står ved de forlig, også de dele af forligene, jeg ikke bryder mig om. Det kan ikke nytte noget, at man kommer løbende bagefter og siger: Jamen det var slet ikke vores intention. Hr. Helge Adam Møller har stemt for sin partifælle justitsministerens ændringsforslag om det her, og så må han også stå ved, at det blev en 2-års-frist.

Der er ikke forhandlet, siger hr. Helge Adam Møller så. Jamen herre du milde! Indenrigsministeren gør det nu, at hun følger den lov, Folketinget har vedtaget. Skal man gå ud og forhandle med partierne om at gøre det, der står i loven? Det er dog særpræget.

Jeg medgiver, at der har været overvejelser i en vis fase, om man kunne trække den i ørerne, men det var i de uger, hvor der pludselig gik hul, jeg havde nær sagt på fredsbylden i det tidligere Jugoslavien. Der kunne nogle af os godt se det perspektiv, at hvis det fortsatte, kunne der måske meget hurtigt ske nogle positive ting. Men det var jo desværre kun i – var det 3 eller 4 uger? – og så brasede alting sammen igen.

Det, ministeren så har gjort, er, at hun har holdt sig til den lov, som jeg har stemt for, som hr. Helge Adam Møller, fru Birthe Rønn Hornbech og en meget stor del af Folketinget har stemt for, og jeg har svært ved at forstå, at det skulle kræve forhandlinger at gøre det.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Hr. Helge Adam Møller sagde, at der ikke var spor til hinder for, at man udvidede 2-årsfristen til 3 år, 4 år, 5 år. Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren: Hvis man skulle udvide fristen fra 2 til 3, 4 eller 5 år, eller hvor længe hr. Helge Adam Møller vil udvide den, skulle der så ikke en lovændring til?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det sidste spørgsmål, som fru Ebba Strange stiller, kan jeg godt besvare. Selvfølgelig skal der en lovændring til, og den lovændring kommer også – i hvert fald forslaget til den. De Konservative og Venstre og måske også andre partier, kunne jeg forestille mig, stiller da forslag om ændring af dette lovforslag, så den midlertidige opholdstilladelse forlænges fra de nuværende 2 år. Jo, det kommer, og det kommer meget snart.

Så til fru Elisabeth Arnold, der sagde, at vi selv har stemt for loven for halvandet år siden. Ja, det er helt klart; det gjorde alle partier i Folketinget på nær Fremskridtspartiet. Men der er jo forskel på at stemme for noget, som man synes er det ideelle, og noget, der ikke er. Men jeg anerkender, at selvfølgelig har vi da stemt for det. Jeg pointerede bare, at vores ønskemål var, at den skulle kunne forlænges. Det, der stod i den daværende ministers bemærkninger, var klart og tydeligt, at der ikke skulle være nogen åremålsgrænse. Det, hr. John Vinther som den konservative ordfører fremhævede dér, var, at midlertidigheden var det helt afgørende.

Og så vil jeg gerne tillade mig ganske kort at læse to sætninger op, som fru Elisabeth Arnold udtalte den 21. oktober 1992 ved førstebehandlingen. Det er sp. 534:

»Det er vigtigt, at disse personer ikke skal have store, dyre programmer og integreres osv., de skal simpelt hen have en midlertidig